

Tilstande skulde skabe en Forsikring for Skibe mod Følgerne af Krigsulykker, var alle enige om, at et Forsikringsforbund, hvoraf alle registreringspligtige Skibes Redere var selvskrevne Medlemmer, var den bedste Form derfor. Ikke af Hensyn til Arbejderne, som jo gennem Lovforslaget er sikrede paa anden Maade, og ikke af Hensyn til Forsikringsselskaberne, med hvilke der, som det rigtigt er sagt, er Kontrol, men af Hensyn til selve Søfartens erhvervsdrivende er det det bedste og mest tjenlige, at Forsikringsforbund konstitueres for denne Art Erhverv.

Det ærede Medlem (Kragh) talte endvidere om Ønsketigheden af bestemte Regler om, at de gamle i visse Tilfælde skulde have Rente i Stedet for Kapital. Jeg skal dog henvise det ærede Medlem til, at der i § 42 er givet Forsikringsraadet vid Adgang til at ombytte Kapital med Rente, naar Raadet efter Omstændighederne skønner, at dette er det bedste. Det ærede Medlem fandt det uheldigt, at man ikke havde vedtaget et Ændringsforslag, som hans Partifæller i det andet Ting havde stillet. Jeg tror at maatte sige, at det er særdeles heldigt, at man ikke har sluttet sig til den Form, thi saaledes som de ærede Medlemmer i det andet Ting havde udtrykt Tanken, tror jeg, det er rigtigt, hvad man fra Arbejderforsikrings-Raadets Side har sagt mig, at Bestemmelsen vilde komme til just at modvirke den Hensigt, som det ærede Medlems Partifæller havde. Ved saa bestemt at knytte Overgangen fra Kapital til Rente til visse bestemte Omstændigheder — over 50 pCt. Invaliditet, over 3,000 Kr.s Skadeserstatning og en Alder af 50 Aar — vilde man kun opnaa, at den tilskadekomne, som ikke rantes af denne Definerings, kunde paaberaabe sig, at Loven udtrykkelig gennem denne Bestemmelse havde sagt, at naar ikke de her nævnte Betingelser var til Stede, var det Meningen, at Kapitalen skulde udbetales. Naar Raadet skønnede, at en noget yngre end den, her var Tale om, paa Grund af sine daarlige Tilhøjeligheder ikke burde have Kapital, vilde vedkommende kunne paaberaabe sig denne Bestemmelse som et Vidnesbyrd om, at det var mod Lovgivningen, at Arbejderforsikrings-Raadet tilbød hende eller ham Rente og ikke Kapital. Hvis det, det ærede Medlem tilsigter, skal udtrykkes i Loven, maa det i alt Fald udtrykkes paa en anden Maade end formulert af det ærede Medlems Partifæller. Men jeg tror, at § 42, 2det Stykke, er fuldt tilfredsstillende, det giver Raadet en vid

Adgang til selv at skønne over Omstændighederne og derefter vælge Renteformen, naar denne utvivlsomt er bedre.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) talte bl. a. meget om Erstatningernes Højde og nævnedes rigtigt, at jeg havde baade i det andet Ting og her erklæret, at dette Spørgsmaal var et Spørgsmaal, hvorom der maatte og burde forhandles, og hvorom man maatte se at forhandle sig til Rette. Det er jo et Skøns-spørgsmaal, og det er naturligtvis her for Arbejderne et Interessespørgsmaal at naa saa langt som muligt; og da den Grænse, der er foreslaaet i Folketinget, 9,000 Kr. og 6,000 Kr., ikke forekommer mig for høj, vil jeg understøtte alle Bestræbelser for at naa til den Affattelse, det har faaet i Folketinget, og jeg haaber, man maa kunne enes om den.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Statstilskuddet og om dettes Størrelse. Det er jo ikke saa overmaade store Summer, dette Lovforslag kan komme til at lægge Beslag paa fra Statens Side. Jeg tror ikke, at dette Lovforslag paa nogen Maade kan give Anledning til Krav om, at man skulde ved Beskatning anvise særlige Midler til at dække Udgifterne her. For Tiden vilde det i alt Fald være ganske urigtigt at knytte et saadant Krav dertil. Der er andre Forhold, som i en ganske anden Grad kommer til at paavirke vore Statsudgifter og -indtægter i den kommende Tid; og naar Freden en Gang indtræder, maa vi se, hvorledes vore Forhold er, og bringe dem finansielt i Orden. For øvrigt er der jo ved de Skatte-love, der er givne, saa vidt man kan skønne, tilvejebragt al mulig Sikkerhed for, at hvad dette Tidsrum koster os, ogsaa vil blive dækket; Renter og Afdrag og noget mere er jo tilvejebragt gennem Skattelovene.

Det ærede Medlem talte dernæst om Bestemmelserne i § 75, om Mærket, og foretrak den gamle Ordning med Opslag. Ja, for Fabrikker, Værksteder o. s. fr. var Opslag fuldt tilfredsstillende, og der har ogsaa været dem, som mente, at man skulde bevare dette Opslag i det hele taget. Men jeg har for mit Vedkommende ment, at naar nu denne Lov udvider Forsikringen ogsaa til de rent private Hjem, der har Tjenestefolk, Tyende, og hvor man altsaa gaar ud over det Lokale, hvor en Næring udøves, vil Opslaget ikke passe i alle Tilfælde. Et Opslag om, at Forsikringspligt er paalagt, ophængt i Køkken eller Pige-kammer, vil sikkert virke til at gøre Bestemmelsen om Tyendets Forsikring lidet populær. Det kan jo godt være, at den vil